

SALINA SCHJØDT LARSEN

Xeno

2 · CYBORG-HÆREN

**Illustreret af
Kim Dalsgaard**

★ ★
Alvida
★

Jorden under angreb

For nogle dage siden blev Jorden besat af cyborgs fra planeten Cybrus. Samme dag landede drengen Xeno i et rumskib i parken. Han er fra det ydre rum, han lever af slik, og han har et tørklæde, der vokser, jo mere energi han har. Og så er han den eneste fra sin egen planet, der stadig er i live. Sammen med Xeno vil jeg prøve at redde Jorden.

Vi ved, at Cybrus' cyborgs ligner robotter, og at de ikke kan tåle natron. Nu skal vi bare finde ud af, hvordan vi stopper dem én gang for alle.

”De er styret af en stor computer,” siger Xeno. Han øser en masse sukker op i sin skål. Så hælder han mælk på. Mor ville få et flip, hvis hun så det. Hun blev forvandlet til en cyborg, men vi reddede hende med natron.

”Hvis vi kan komme op til deres moderskib med vores natron, så ...” siger Xeno og river mig ud af mine tanker.

”Så kan vi stoppe dem,” siger jeg glad. Han nikker, og jeg smiler. Vi har en plan!

”Men hvordan kommer vi derop?” spørger jeg.

”Vi skal bruge mit skib!” siger Xeno.

En sær dreng

Efter at vi har spist, går vi ned på gaden for at finde ud af, hvad vi nu gør. Der har været et par angreb fra Cybrus, men i dag ser alt helt normalt ud.

”Burde her ikke være kaos?” siger jeg.
”Vi er jo i gang med at blive invaderet af rumvæsner.”

Xeno ryster på hovedet. ”De har gemt sig. De venter til det helt rigtige øjeblik. De angreb mig, for at jeg ikke skulle advare jer alle.”

”Det nåede de så ikke,” siger jeg.
Himlen er fyldt med mørke skyer. Vi ved, at de gemmer de mange rumskibe.

”Inden vi henter mit skib, skal vi finde mere af det der lækre noget, som du havde i posen,” siger Xeno.

”Du mener slik,” siger jeg. ”Vi kan købe det i kiosken.”

Jeg peger, og vi går derhen.

Xeno løber straks hen til blandt selvhyldeerne. Han øser slik op i alle farver. Fylder en kæmpe pose og skal til at stikke den i lommen.

”Du skal betale!” råber fyren bag kassen.

”Betale?” udbryder Xeno. ”Men det er jo mad!”

”Som man skal betale for!” Manden går hen til Xeno. Hans stemme dirrer af vrede.

”Jeg betaler,” siger jeg og finder mine sidste penge frem.

”Det er altså sært,” siger Xeno, mens vi

går ud af kiosken. ”Der, hvor jeg kommer fra, skal man ikke betale for ting, som man ikke kan leve uden.”

”Tjah,” svarer jeg. ”I vores verden kan man godt leve uden slik.”

Den tomme skole

På vej hen mod parken går vi forbi min skole. Vi har aftalt at hente mere natron i skolekøkkenet. Der er ingen børn i gården. I morges blev alle bedt om at holde sig hjemme på grund af en krise. Politikerne vil ikke sige, hvad det er for en krise, men vi ved det godt.

Xeno ser på skolen. ”Skoler er det første sted, de tager. Børn er nemlig lette at gøre til cyborgs.”

Jeg gyser ved tanken om en hær af børn, der er lavet om til cyborgs.

Jeg tager fat i døren, og så går vi ind på skolen.

”Du virker ikke ked af det?” Xeno ser sig omkring i de tomme gange. ”Jeg går ud fra, at du havde venner her?”

”Næh,” svarer jeg. ”Jeg har ingen venner.”

Xeno vender sig mod mig og giver mig et stort kram. ”Du har mig nu.”

Jeg smiler ikke. Det er sødt af ham at sige, men jeg har svært ved at tro på ham. Tænk, hvis han forsvinder igen – ligesom far.

”Du holder noget hemmeligt,” siger Xeno så og ser sig igen omkring i den tomme gang. ”Jeg skal nok finde ud af, hvad det er.”